

Élménybeszámoló erdélyi utunkról

Már nagyon vártuk az indulás napját, hogy mindaz, amiről már napok óta beszélgettünk, terveket szőttünk, végre valós, személyes élménnyé váljon.

A hosszú út során első állomásunk, ahol végre kiszállhattunk a buszból, és nemes vállalásunkat teljesíthettük, azaz megemlékezhattünk az aradi tizenhármunkról – Arad volt. Nálunk is megtörtént az, amiről előtte sokat hallottunk, hogy nem a világ legegyszerűbb dolga megtalálni az emlékművet Arad városán belül, de kisebb bolyongásnak és csíkszeredai illetőségű tanulóknak, illetve sofőrünknek köszönhetően végül ráleltünk.

Ezután megint egy nagyobb útszakasz következett, melynek során egyre bensőségesebben tárulkozott fel előttünk a Gyimes gyönyörű látképével. Késő este lett, mire szálláshelyünkre, Gyimesközéplekora, Borospatakára értünk, ahol tanulóink szembesültek azzal, hogy szállásunk bizony több mint szállás: skanzen, tehát nem csak távolságban mérhető utazást tesznek meg ebben a néhány napban, hanem időben is utaznak. Méghozzá úgy, hogy átlagosan 100 éves környezetben, házakban tölthetik éjszakáikat, nagyszüleik, dédszüleik életkörülményeit ismerhetik meg csángó változatban.

Másnap a reggeli ébredés soha nem feledhető élmény volt mindenki számára. Öröm volt látni a sok tátott szájú embert, aki kilépve skanzenbéli lakából körülnézett, és rácsodálkozott arra, hogy milyen fantasztikus látvány veszi körül. Leírni nem lehet a havasok kora reggeli szépségét, hangulatát, illatát. Át kell élni.

Ezen a napon hatalmas túra állt előttünk - délelőtt Parajd, majd utána a környék természeti kincseinek végiglátogatása: Medve-tó, Békás-szoros, Gyilkos-tó. A parajdi sóbánya különleges atmoszférája mindenkit megragadott, a Medve-tó körüli séta és fotós feladatok teljesítése is tetszett mindenkinek. Főleg, hogy ismertük a tóhoz fűződő legenda történetét, ahogy a Gyilkos-tóét is. De a nap fénypontja mégis a szoros lett. Nagyon sajtós, szinte ünnepélyes érzés végigsétálni a magasba nyomuló sziklák között, mintha ők terelnének bennünket utunkon.

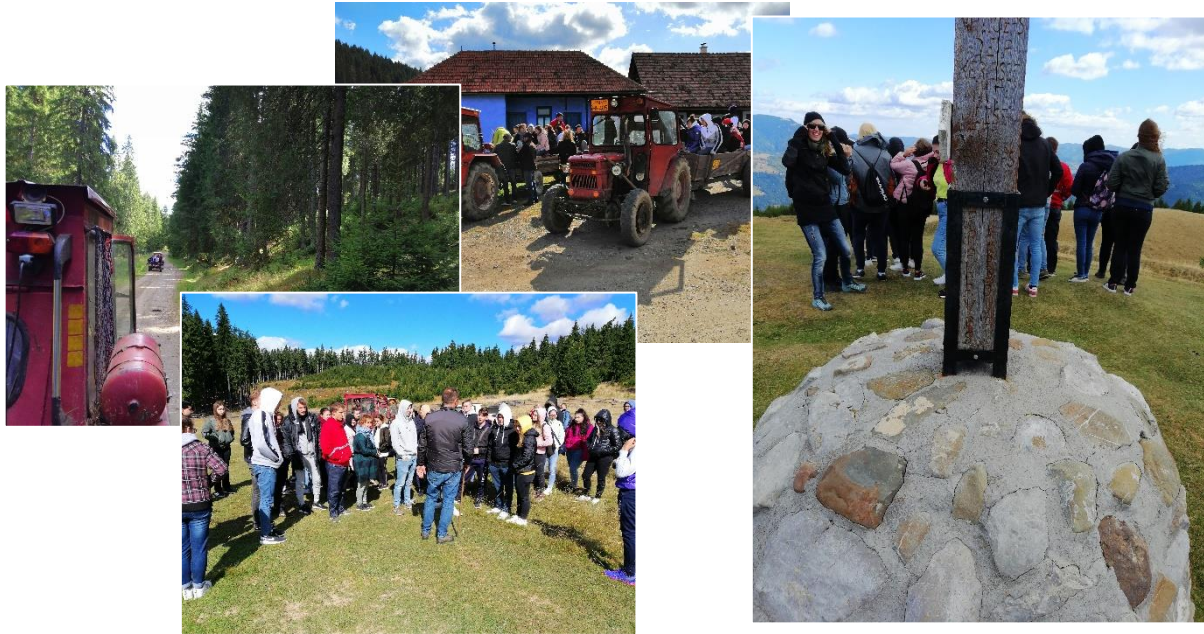

Mire szállásunkra visszatértünk, megint sötét lett, és habár rendkívüli, programban gazdag nap állt mögöttünk, alig bírtunk elaludni, mert már a következő nap izgalmait vártuk.

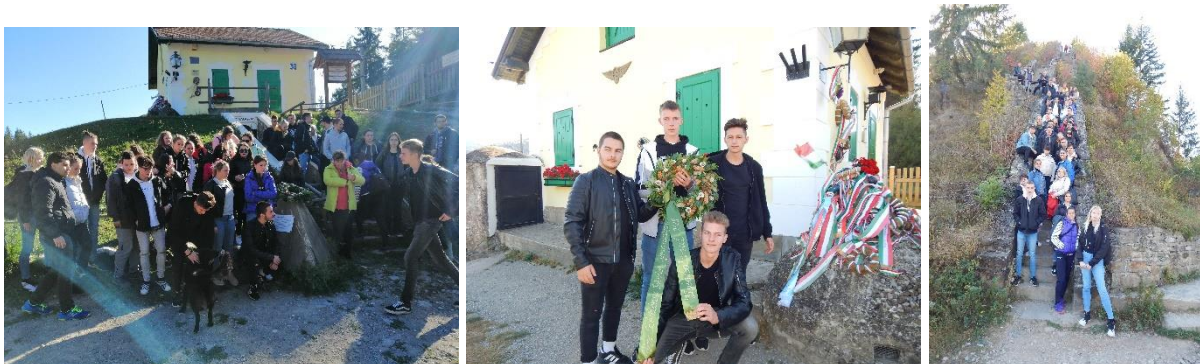
Ott tartózkodásunk második napján meglátogattuk a gyimesfelsőlöki magyar tannyelvű Árpád-házi Szent Erzsébet Líceumot. Érdekes volt tanulóinknak azt tapasztalni, hogy utaztunk egy napot, megtettünk több, mint 1000 km-t, s mégis csodaszép magyar beszédet hallhatunk lépten-nyomon. Nagyon élveztük ezt a rövid betekintést az ottani iskolai életbe. Én személy szerint meghatódtam, amikor egy bátortalan kérésemre egy 4. osztályos diáklány azonnal és határozottan, csengő hangon elénekelt egy csángó népdalt – mivel éppen énekóra előtti szünetük volt. Azt is öröm volt látni, hogy tanulóink milyen gyorsan barátkoznak össze a saját korosztályukhoz tartozó csángó diákokkal.

Ami ezután következett, az nekem is teljesen egyedi-speciális élmény volt (pedig én már többször jártam ezen a vidéken). Házigazdánk, a borospataki skanzen lelkes vezetője szervezett számunkra egy különleges kirándulást az ezeréves határhoz. Ennek keretében az út felét felfelé a hegynek traktor vontatta szekéren tettük meg; az így átélt huppanók és bukkanók igazán vidámmá tettek bennünket. Aztán bizony a saját lábunkon kellett folytatnunk az utat, küzdve a széllel, csodálva a tájat és hallgatva kísérőnk nagy történelmi tudásról tanúskodó előadását. Megint furcsa érzés kerített hatalmába, amikor a magasból szemlélhettem az esztenákat, amelyekről irodalmi szövegekben olvastam csak eddig.

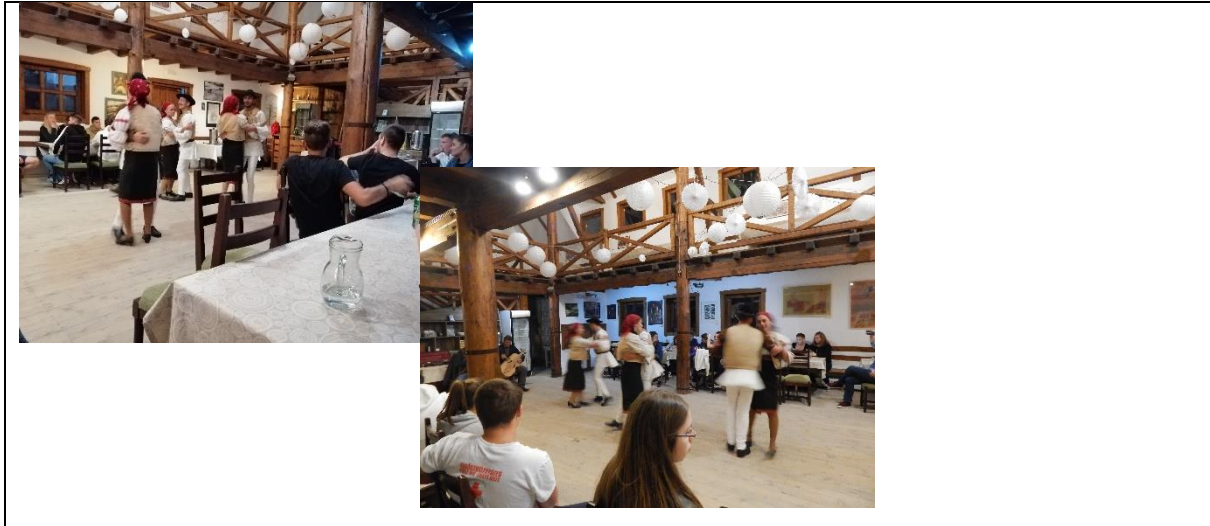

De nem elégedtünk meg ennyi élménnyel, hanem folytatásként elmentünk még a Magyar Királyi Államvasutak 30. számú őrházához, amihez nem kevés lépcsőt kellett megmászunk, ezért büszkén helyeztük el koszorúnkat az épület előtt, és aki bírta még szusszal, a Rákóczi-vár romjaihoz is felkapaszkodott.

A nap méltó befejezése volt, – tényleg odailőbb nem is lehetett volna - hogy házigazdánk szervezésében megnézhattunk egy kis csángó táncbemutatót, nevetthünk a leleményes és arcpirítóan szabad szájú csujjogatókon, majd a vállalkozó kedvűek meg is próbálhatták a tánc egyszerűbb lépéseit. Nagyon szívmelengető volt látni, hogy saját tanulóinkon kívül eljött az alkalomra 1-2 Szent Erzsébet líceumbeli diák is, akiket a mieink hívtak meg.

Elérkezett az utolsó nap. Még mindig nem fogytunk ki a lehetőségekből, hogy mit lehetne megmutatni gyermekeinknek ezen a csodálatos vidéken. Először egy újabb legendákkal övezett helyre vitt a z utunk: a Mohos-láphoz és a Szent- Anna tóhoz. Szomorúan láttuk, hogy a Mohos-láp kissé pusztulóban van, bár a regenerálására születnek programok. Bízunk benne, hogy a következő nemzedékek is látogathatják majd ezt a kuriózumot. A Szent-Anna tavat körbesétálva nagyon lestük, hogy láthatunk-e medvét, vagy legalább a nyomát, ugyanis ebben az időben napi szinten lehetett hallani a környéken fel-felbukkanó macikról. Sajnos, vagy szerencsére, nekünk nem volt részünk ebben az élményben.

Szállásunkra menet visszaúton megálltunk egy rövid látogatásra Csíksomlyón, kicsit megmerítkeztünk a zarándoktemplom hangulatában, aztán mentünk tovább Borospatakára. Várt minket a házigazdánk, aki mintegy búcsúzásképpen bemutatta nekünk a skanzen múzeumát. Megint megcsodálhattuk rendkívül széles körű ismereteit a csángó életmódról, kultúráról, amit nagyon ízesen, figyelmet lekötően tudott előadni.

Másnap reggel korán indultunk haza Pécsre. Egy fontos megállónk volt még az úton. Megkoszorúztuk Petőfi Sándor ismert emlékművét, mely feltételezett eltűnésének helye közelében áll. Ma ez a pont egy iszonyú forgalmas közút mellett áll, mely nem teszi túl bensőséggé a megemlékezés folyamatát.

Hiszem azt, hogy ez a kirándulás, illetve az ilyen jellegű kirándulások minden szempontból rendkívül értékesek tanulóink számára: egyrészt közösség formálóak, másrészt látókörüket olyan élménygazdagsággal szélesítik, mely semmilyen osztálytermi formával nem váltható ki.